

Arrest

nr. 56 318 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANHEMMENS, loco advocaat T. DECALUWE, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sikh afkomstig uit Kapoorthala. Uw vader was lid van de "Akali Dal" -partij en hij riep de mensen van uw dorp op om voor de "Akali Dal" te stemmen. Daardoor kreeg hij problemen met een zekere K. S. die opkwam voor de "Congress party". In 1989 werd uw vader door K. S. vermoord. U en uw oom gingen klacht indienen tegen K. S.. Er werd een "FIR" (First Information Report) opgesteld waarop K. S. voor de "Session Court" van Kapoorthala moest verschijnen. Na een jaar werd hij na het betalen van smeergeld door dezelfde rechtbank vrijgesproken. Omdat u destijds een klacht tegen K. S. had ingediend wou deze zich op u wreken. In 1992 en 2005 werd u door K. S. aangevallen. In april of mei 2008 ging u bij familie onderduiken. Op 15 juli 2008 ging u terug naar uw huis om de nodige documenten te regelen om India te verlaten. Rond augustus 2008 vertrok u uit India.

In september 2009 kwam u in België aan en op 3 augustus 2009 vroeg u in België asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor : de geboorteaktes van uw kinderen, uw election card en die van uw echtgenote, de School Leaving Certificates van uw kinderen, uw rijbewijs en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof aan kan worden gehecht dat u India diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar India alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de opeenvolgende verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde op essentiële punten afwijken met wat u voor het Commissariaat-generaal (CGVS) aflegde. Zo verklaarde u voor de DVZ dat tengevolge van de klacht die u had ingediend K. S. en zijn drie handlangers aangehouden werden. Ze werden aanvankelijk veroordeeld door een rechtbank tot 20 jaar gevangenisstraf doch ze werden in beroep door het Hooggerechtshof in Chandigarh vrijgesproken (zie vragenlijst DVZ, p. 2). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat enkel K.(...) S.(...) Singh werd aangehouden, dat hij nooit door een rechtbank werd veroordeeld en dat hij door de Session Court van Kapoorthala werd vrijgesproken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 6 en p. 7). De verklaring dat u door de stress niet meer weet wat u zei, kan in casu niet ernstig worden genomen. De brief die u voorlegt van uw advocaat betreffende deze rechtzaak is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. De brief is slechts een fax en heeft als dusdanig weinig bewijswaarde. Voorts is het geen officieel juridisch document dat een begin van bewijs is van de rechtzaak waarvan u gewag maakt. Voorts herhaalt de brief, die door iedereen kan worden opgemaakt, een deel van uw asielrelaas en vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter.

Voorts kunnen er nog tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen die uw echtgenote, J. K., (O-V. 6.469.381) voor het Commissariaat-generaal aflegde en uw eigen verklaringen. Zo verklaarde u dat u tot 2008 werkzaam was als busconducteur en dat u tot 2008 op het adres waar u ook geboren bent, heeft gewoond samen met uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Vanaf april/mei 2008 moest u verschillende keren onderduiken (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Uw echtgenote daarentegen verklaarde aanvankelijk dat u tot 2006/2007 werkzaam was als busconducteur. Zij stelde verder dat u vanaf 2005 uw thuisadres verliet om te gaan onderduiken bij familie. Sinds u ging onderduiken zou u niet meer als busconducteur hebben gewerkt, wat impliceert dat u volgens uw echtgenote eigenlijk sinds 2005 niet meer als busconducteur werkte (zie gehoorverslag CGVS, J. K., p. 2).

Ook over het aantal keren dat u door K. S. bent aangevallen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo beantwoordde u de vraag hoe vaak u werd aangevallen, met vier maal. Toen u verder werd gevraagd om die aanvallen chronologisch te duiden, verklaarde u dat toen u in 2005 voor de tweede en laatste keer werd aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit wat voorafgaat kan aldus geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas

Tot slot kan u ook niet het subsidiair beschermingstatuut worden gegeven. Voor het krijgen van het subsidiair beschermingstatuut dient u zoals bij het verkrijgen van elke vorm van internationale bescherming, geloofwaardige verklaringen af te leggen wat bij u niet het geval is.

Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat de door u neergelegde documenten niet van die aard zijn om de appreciatie van de Commissaris-generaal in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet; het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers stellen dat de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing zijn aangehaald geen tegenstrijdigheden zijn maar dat hooguit een aantal zaken niet volledig of duidelijk naar voor werden gebracht, hetgeen te wijten is aan de stress waarmee verzoeker tijdens het verhoor te kampen had en aan het feit dat de tolk die van Afghaanse origine was niet altijd even duidelijk te verstaan was.

Verzoeker stelt dat K. S. eerst werd veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf, maar in beroep door het Hooggerechtshof werd vrijgesproken. Tengevolge van de stress en het niet altijd even goed verstaan van de tolk, heeft verzoeker verkeerdelijk enkel gesproken over de Session Court. Verzoeker meent dat het essentieel is dat hij telkens verklaard heeft dat K. S. in totaal een (goed) jaar in de gevangenis heeft gezeten. Verzoeker meent nog dat de brief van zijn advocaat wel degelijk een begin van bewijs vormt voor het bestaan van deze rechtszaak. Verzoeker heeft zijn advocaat meermaals gevraagd om hem documenten van deze rechtszaak te bezorgen, maar zijn advocaat is er niet in geslaagd. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal deze advocaat had kunnen contacteren om de betrouwbaarheid van dit document na te gaan.

Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekers, merkt verzoeker op dat hij en zijn echtgenote tot in 2005 zonder problemen woonden op hun adres. Na de zware fysieke aanval op verzoeker in 2005, hebben verzoeker en zijn familie vanaf dat ogenblik geregeld ondergedoken geleefd op verschillende plaatsen. Verzoekers bleven al die tijd hun huis hebben op hun adres, waar zij tot in 2008 af en toe terugkeerden. Verzoeker meent dat hij en zijn echtgenote dan ook geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, maar dat ze de vraag verschillend hebben geïnterpreteerd: verzoeker bedoelde dat ze het adres officieel hebben behouden tot 2008, terwijl zijn echtgenote bedoelde dat ze tot 2005 onafgebroken op dit adres verbleven.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in België aankwam op 6 september 2008 doch slechts op 3 augustus 2009 een asielaanvraag indiende. Dat verzoeker een jaar wachtte alvorens internationale bescherming in te roepen doet afbreuk aan de ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker die verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Delhi naar Praag, niet aantoonde wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen. Los van zijn verklaring dat hij zijn paspoort afgegeven heeft aan de smokkelaar moet verzoeker immers in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. Hij legt echter geen enkel stuk neer ter staving van zijn reisweg, deze vaststelling houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Verzoeker die verklaart problemen te ondervinden vanwege K.S. ten gevolge van het feit dat hij tegen voormelde in 1989 klacht had ingediend voor de moord op zijn vader legt dienaangaande geen begin van bewijs neer en heeft hiervoor geen aannemelijke verklaring. Zo verklaarde verzoeker dat de overlijdensakte van zijn vader nog in India ligt en dat hij hoe dan ook geen enkel bewijs kan aanbrengen over de feiten aan de basis van zijn asielrelaas (gehoorverslag, 4).

De bestreden beslissing stelde vast dat verzoekers asielrelaas is aangetast door verschillende tegenstrijdigheden. Zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het feit of K.S. al dan niet veroordeeld werd door een rechtbank en verklaarde verzoeker dat hij vanaf april/mei 2008 moest gaan onderduiken terwijl verzoekers echtgenote verklaart dat hij al sedert 2005 ondergedoken leefde. Waar verzoeker dit wijt aan stress en aan de tolk die hij niet altijd goed begrepen heeft merkt de Raad op dat bij de aanvang van ieder gehoor op het Commissariaat-generaal onder meer de rol van de tolk wordt uitgelegd en er tevens op gewezen wordt dat verzoeker eventuele problemen met de tolk moet melden. Verzoeker heeft dit nagelaten. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd. Ook stress is geen afdoende verklaring aangezien op elke kandidaat-vluchteling de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht aangezien een zekere mate van stress inherent is aan elk interview.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Verzoekers asielrelaas is om bovenvermelde redenen niet geloofwaardig. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER